

מסורת הש"ס

(א) [נכס"א: דייקא],
(ב) [שבת קכא: יבמות קכ.
גיטין לו: מו"ק סו: א] ע"ז
כח, (ד) [ז"ל ולא],
(ה) [רש"א: ו] [ושם ד"ה
ופירן] (ו) [וע"י מוס' וזמח
יג. ד"ה דיקא נמי],

תורה אור השלם

1. כי בצל החברה בצל
הספק ויחורן דעת
החברה תורה בעליה:
קהלת י ב

הגהות הב"ח

(א) גמ' מאי תקמיה
ישראל מאניה ונשדדניה
קמיה ונירשע ובי הא
דבר הוה צריח דריי
כי שלחניהו למאניה
ורשדי קמיה ורשע אמר:
(ב) שם ולקריניהו כי
קריי בפרשת דברים
עד תמיך ירחי שם
לבתר הכי נפקניהו
ומקליניהו: (ג) שם גומתא
דהנא ורשע ורשע:
(ד) שם אי מנצריכא מאי
אמרה ליה אישבעל
לא להא לא ישראל דלא
מגליה אישבעל לה לאלה
דשרא לא מגליה גליא
ליה נפק דרשה כי לאלה
הא לעמא ישראל מגליה:
(ה) שם למעוטי מאי לאו
כ"ל ומי מאי ממח:
(ו) רש"י ד"ה ור' יוחנן כי
ממח ע"ז, כי ע"ז דף
כח ע"א: (ח) תוס' ד"ה
ה"נ וכו' מעש' במורא אחד
י' ה"נ ממחברא שאני
נשאר במסכתא וכו' וזה
נמי י' ה"נ ממחברא:

יום הכיפורים פרק שמיני יומא

הבי נמי מסתברא שלשה דברים בו. ריב"א ל"ג הכי נמי מסתברא
אלא הכי גריס תא שמע שלשה דברים משום דמאי אולמיה
דהא מהא דליימי כזר ונראה לי דשפיר מייית דצרייתא קמיייתא לא
מיתני זה מקץ דם לסרוניי ולהכי הו' דוחק הא דמוקמינן למעוטי

למקטליה בדבר הנורא תניא כוותיה דשמואל
כשהורגין אותו אין הורגין אותו אלא בדבר
הנורא דחייף ביה מסתכן דנכית ליה מיית
דחייף ביה מסתכן מאי תקנתיה נישלח
מאניה (ה) ונירדית רב הונא בריה דרב יהושע
הף ביה חד מינייהו בשוקא שלחניהו למאניה
ורדית אמר קיימתי בעצמי י החכמה תחיה
בעליה דנכית ליה מיית מאי תקנתיה אמר
אביי ניתי משכא דאפא דדיכרא (ו) וניכתוב
עליה אנא פלניא בר פלניא אמשכא
דאפא דיכרא כתיבנא עלך כנתי כנתי קלירוס
ואמרי לה קנדי קנדי קלירוס יה יה ה'

צבאות אמן אמן סלה ונשלחניהו למאניה ולקברניהו בי קברי (ז) עד
תריסר ירחי שתא ונפקניהו ונקליניהו בתנורא ונבדרינהו לקטמיה אפרשת
דרכים והנך תריסר ירחי שתא כי שתי מיא לא לישתי אלא בגומתא
דנחשא דילמא הוי בבואה דשריא וליסתכן כי הא (ז) דאבא בר מרתא
הוא אבא בר מניומי עבדא ליה אימיה גומתא דדרבא (ח) ועוד אמר
(ז) מתיא: (ז) יוחנן חש (ז) בצפידנא אזל גבה דהדיא מטרונותא עבדא ליה
מלחא חמשא ומעלי שבתא אמר לה בשבת מאי אמרה ליה לא צריכת אי
מצטריכנא מאי אמרה ליה אישבעל לי (ז) דלא מגליה אישבעל לאלהא
דישראל לא מגלינא נפק דרשה בפרקא והא אישבעל לה לאלהא דישאל
לא מגלינא הא לעמו ישראל מגלינא והא איכא חלול השם דמגלי לה
מעיקרא מאי עבדא ליה אמר רב אחא בריה דרב אמי מי שאור שמן זית
ומלח רב יימר אמר שאור גופיה שמן זית ומלח רב אשי אמר משחא דגדפא
דאוואזא אמר אביי אנא עבדי לכולהו ולא איתסאי עד דאמר לי ההוא מטייעא
אייתי קשייתא דזיתא דלא מלו תילתא וקליניהו בגורא אמרא חדתא ואדריבך
בככי דריה עבדי הכי ואיתסאי ממאי הוה מחמימי חמימי דחיימי ומשיוורי כסא
דהרסנא ומאי סימניה כד רמי מידי בככיה ואתא דמא מבי דרי רבי יוחנן כי חש
בצפידנא עבד הכי בשבתא ואיתסי ורבי יוחנן היכי עביד הכי אמר ר"נ בר
יצחק שאני צפידנא הואיל ומתחיל בפה וגומר בבני מעיים אמר ליה רב חייא
בר אבא לר' יוחנן כמאן כר' מתיא בן חרש דאמר החושש בפיו מטילין לו סם
בשבת א"ל שאני אומר בוו ולא באחרת לימא מטייע ליה מי שאחוז ירקון
מאכילין אותו בשר חמור מי שנשכו כלב שומה מאכילין אותו מחצר כבד שלו
והחושש בפיו מטילין לו סם בשבת דברי ר' מתיא בן חרש וחכ"א באילו אין
בהם משום רפואה באילו למעוטי מאי (ז) מאי לאו למעוטי סם לא למעוטי מקיזין
דם לסרוניי ה"נ מסתברא דתניא שלשה דברים א"ר ישמעאל בר' יוסי שישמע
משום רבי מתיא בן חרש מקיזין דם לסרוניי בשבת ומי שנשכו כלב
שומה מאכילין אותו מחצר כבד שלו והחושש בפיו מטילין לו סם בשבת
וחכ"א באילו אין בהן משום רפואה באילו למעוטי מאי מאי לאו אתרתי
בתרייתא ולמעוטי דרישא לא אתרתי (ז) דרישא קמיייתא ולמעוטי דסיפא
תא

כלב שומה מאכילין אותו מחצר כבד שלו והחושש בפיו מטילין לו סם בשבת וחכמים אומרים
למעוטי מאי לאו אתרתי בתרייתא ולמעוטי דרישא לא אתרתי דרישא ולמעוטי דסיפא:
מ"ט

עין משפט נר מצוה

עא א מיי" פ"ב מהל' שבת
הלכה ה' סגנו לאין סה
טו"ע אר"ח ס"י שבת
סעף ג:

לעזי רש"י

פריש"ר. חולדה.
בניי"ל [פניני"ל].
נזכה של כסף או זנב.
פריש"ר. מעד.
אישטרגילין.
דלקת שקדים.
ברין מלניט.
דלקת שקדים מוגלתית.

רבינו חננאל

ועד אי"ר מתיא בן חרש
החושש בפיו מטילין לו
סם בשבת מפני שהוא ספק
בפשות וכל ספק בפשות
דוחה את השבת. ר' יוחנן
חש בצפידנא, פ"י כאב
השינים, עבדא ליה ההיא
מטרונותא סמא יום חמישי
ועבר שבת, א"ל בשבת
מאי, אמרה ליה לא צריכת,
ואי איצטריכנא מאי,
אמרה ליה אישבעל לי
דלא מגליה, אישבעל לה
אכלי ישראל לא מגלינא,
והוה נקיש בליכיה בשעת
שבועתו דלעמו ישראל
מגלינא. ובתר דאודעה
ליה, אודעה הוא דלא
הוה לין שבועתו אלא
דלא מגלינא לאלהי ישראל
אכל מגלינא לעמו ישראל.
א"ל ר' חייא בר אבא
לר' יוחנן כמאן כר' מתיא
בן חרש דשרי להטיל
סם בפיו בשבת. א"ל
ר' יוחנן בהחושש בפיו
מטילין לו סם בשבת דברי
הכל היא ולא באחרת
שחולקין. נימא מטייעא
ליה לר' יוחנן הא דתניא
מי שאחוז ירקון מאכילין
אותו בשר חמור, מי
שנשכו כלב מאכילין אותו
מחצר כבד שלו, והחושש
בפיו מטילין לו סם בשבת
דברי ר' מתיא בן חרש,
וחכ"א באילו אין בהן
משום רפואה, באילו לאו
למעוטי סם, דסם אית ביה
רפואה, ודחי לא למעוטי
הקות הדם לסרוניי. ולא
עמדה.